

Arrest

nr. 347 720 van 3 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 5 juli 2024 tot teruggrijping (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 5 juli 2024 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 309 798 van 12 juli 2024, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE TUSSENARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2024 nam de grenscontroleambtenaar (hierna: verweerder) de beslissing tot teruggrijping ten aanzien van verzoeker.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Op 05.07.2024 om 11:49 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, hoofdinspecteur G.

de heer: naam (...) voornaam (...)
geboren op (...)1990 te A. geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust wonende te [...]

houder van het document gewoon paspoort nummer (...)
afgegeven te S/D PAF in Ivoorkust op: 10.11.2023

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische ambassade te Abidjan
geldig van 03.07.2024 tot 28.07.2024
voor een duur van 10 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Abidjan met SN329 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene komt naar Brussel voor toeristische doeleinden. Hij kan enkel meegeven dat hij 'Manneken Pis' komt bezoeken en dat hij wil shoppen in het centrum van Brussel. Hij kan geen verdere uitleg geven inzake zijn reisdoel. Hij heeft een terugkeerticket voor 11.07.2024. Hij toont een hotelreservatie voor het Ibis Budgethotel voor de periode van 03.07.2024 tot 09.07.2024 maar dat blijkt na controle geannuleerd te zijn.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen hotelreservatie, geen toeristisch programma of documentatie
(...)"

Op 5 juli 2024 trok verweerder ook het visum in.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

Geachte Meneer (...)

(...)

X Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

(...)

Heeft/hebben/werd

(...)

X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

(...)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 4/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Reden van de beslissing: Betrokkene komt naar Brussel voor toeristische doeleinden. Hij kan enkel meegeven dat hij 'Manneken Pis' komt bezoeken en dat hij wil shoppen in het centrum van Brussel. Hij kan geen verdere uitleg geven inzake zijn reisdoel. Hij heeft een terugkeerticket voor 11.07.2024. Hij toont een hotelreservatie voor het Ibis Budgethotel voor de periode van 03.07.2024 tot 09.07.2024 maar dat blijkt na controle geannuleerd te zijn.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen hotelreservatie, geen toeristisch programma of documentatie.

(...)"

Tegen deze beslissingen diende verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 309 798 van 12 juli 2024 verwierp de Raad dit beroep.

Op 15 juli 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 september 2024 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 314 803 van 15 oktober 2024 vernietigde de Raad de beslissing van 17 september 2024.

Op 17 oktober 2024 werd verzoeker vrijgesteld en werd de bestreden terughrijving van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 juli 2025 weigerde het CGVS opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker opnieuw een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 334 498 van 16 oktober 2025 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 november 2025 legde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad.

2. Over de ontvankelijkheid

Aan de Raad werd meegedeeld, in navolging van de beschikking opgesteld op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet voorafgaand aan de zitting, dat enerzijds de bestreden terughrijving na de vrijlating van rechtswege op grond van artikel 74/5, §5 van de Vreemdelingenwet werd gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daarna echter werd in navolging van de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus door de Raad bij arrest nr. 334 498 van 16 oktober 2025 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgelegd op 14 november 2025. Tegen dit laatste bevel om het grondgebied te verlaten diende verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Bijgevolg stelde de Raad ter terechtzitting ambtshalve de vraag naar het actueel belang bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing, zijnde de terughrijving. Immers zelfs indien de Raad zou overgaan tot de vernietiging van het bevel waarin de terughrijving van rechtswege is omgezet, is verzoeker nog steeds onderworpen aan het actueler bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2025, dat definitief is in het rechtsverkeer. De raadvrouw van verzoeker gedroeg zich ter zitting naar de wijsheid van de Raad. Hiermee heeft zij het actueel belang bij het huidig beroep niet aangetoond.

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is onontvankelijk wegens gebrek aan actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de intrekking van het visum

Verzoeker voert wat betreft de intrekking van het visum een manifeste appreciatiefout aan, evenals de schending van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit het betoog van verzoeker blijkt tevens dat hij ook de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d'explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en annulation initié par le requérant tient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l'annulation de la décision entreprise.

Le requérant prend un moyen unique fondé sur l'erreur manifeste d'appréciation et la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas) ; de l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; des articles 3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

En ce que,

Attendu que lorsqu'elle adopte une décision d'annulation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l'administration, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies.

Attendu que la non-production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises par l'article 14 du code des visas pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites.

Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre à l'intéressé de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ;

[...] »

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement du requérant et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence.

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui, comme lui, ont obtenu le visa d'entrée sur le territoire Schengen. On devrait lui indiquer quel document de voyage il devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas.

Par ailleurs, même la motivation de l'absence de réservation sur laquelle semble se référer la partie adverse pour justifier sa décision n'est ni vraie ni exacte. Car, au moment de la prise des décisions querellées, le requérant disposait bel et bien de sa réservation.

Que dans sa demande de visa, le requérant a bien pris soin d'indiquer que l'objet de son voyage était de faire du tourisme. Il a préparé tout ce qu'il fallait pour ce faire : moyens de subsistance, réservation et destinations touristiques.

Qu'il sied de bien lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

« Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique,

apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Qu'il convient de rappeler que le requérant a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Qu'il a fourni tous les documents qui étayent sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code des visas:

- Formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa Schengen.*
- Un passeport en cours de validité.*
- Les documents indiquant l'objet du voyage.*
- Les documents relatifs à l'hébergement.*
- Les documents indiquant qu'il dispose de moyens de subsistance personnels suffisants.*

Qu'il a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents.

Qu'il a fourni les documents relatifs à l'hébergement, précisément une réservation d'hôtel dans la ville de Bruxelles, valable du 3 au 8 juillet 2024.

Qu'il a prouvé les moyens de subsistance suffisants au moment de l'obtention de son visa à Dakar.

Qu'il a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen et de rentrer dans son pays d'origine, où se trouve le centre de ses intérêts tant affectif, familial que professionnel.

Que s'agissant du document de voyage, le requérant est arrivé en Belgique muni d'un passeport revêtu d'un visa en cours de validité.

Qu'on ne lui reproche aucune irrégularité ni falsification dudit document.

Que pour que le consulat ou l'ambassade d'un État membre délivre un visa en vertu de l'article 24 al. 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al. 4 du Code des visas.

Qu'en l'espèce, le poste diplomatique belge à Abidjan a délivré un visa valable pour un motif touristique.

Que dans la pratique de cette représentation diplomatique, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, al. 1 précité.

En l'espèce, il convient d'observer qu'au moment de son arrestation, le requérant détenait sa réservation d'hôtel à Bruxelles valable du 3 au 8 juillet 2024, un document de son itinéraire touristique, son titre de voyage, de l'argent liquide et sa carte bancaire pour couvrir les frais de son séjour touristique en Belgique.

Le requérant a expliqué en vain à la police de contrôle que toutes les informations concernant son séjour touristique en Belgique se trouvaient réunies. Il a même montré le document relatif à sa réservation d'hôtel.

Il avait prévu de visiter des parcs, des musées, le palais royal et d'autres sites touristiques.

Le requérant a été arrêté à l'aéroport le matin du 5 juillet 2024 et, au moment de son arrestation, sa réservation était toujours valable jusqu'au 8 juillet 2024. Un document établi par l'administration de l'hôtel concernée en atteste.

La partie adverse a déclaré dans l'acte de refoulement que « la réservation du requérant semble avoir été annulée ».

Il sied de préciser que le requérant déclare qu'il avait pris une réservation d'hôtel à Bruxelles du 3 juillet au 8 juillet 2024 et devait se présenter à l'hôtel au plus tard à 16h00. Selon le récit du requérant, cette réservation n'a jamais été annulée avant l'arrestation, contrairement à ce que pense la partie adverse.

Il est totalement absurde et injuste de prétendre de manière chimérique à une annulation de la réservation d'hôtel du requérant sans qu'aucune vérification ou certitude de ladite annulation ne soit effectuée au préalable de manière minutieuse avant la prise d'une telle décision aux conséquences très graves, difficilement réparables.

Au vu de ce qui précède, le principe de raisonabilité et de proportionnalité n'a pas été respecté par la partie adverse.

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du Code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé. »

Que l'article 24, quant à lui, dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21. »

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait jamais été délivré.

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'en effet, la partie adverse lui reproche cumulativement trois choses : ne pas disposer des documents de tourisme, le défaut de réservation et de provision financière suffisante pour couvrir ses activités touristiques en Belgique.

Que le requérant n'a pas très bien compris toutes les questions qui lui ont été posées par la police aux frontières. La personne qui a interrogé le requérant avait une attitude effrayante qui n'a pas permis une meilleure compréhension et une bonne communication avec le requérant.

Qu'il ne comprend pas pourquoi la partie adverse estime qu'il n'a pas respecté l'objet de son voyage juste parce qu'il n'avait pas une réservation valable au moment d'atterrir en Belgique.

Que pareille motivation est erronée et en contradiction avec les éléments du dossier, dès lors que le requérant a, malgré la difficulté de communication avec les agents qui l'ont interrogé, présenté des messages contenant les éléments relatifs à sa réservation et le but de son voyage, qui n'ont donc pas changé.

Que le requérant a demandé un visa pour un motif touristique, a présenté les documents y relatifs, on ne peut donc pas lui reprocher de ne pas disposer d'une réservation d'hôtel pour son hébergement.

Au regard de ce qui précède, la partie adverse, n'ayant pas tenu compte des explications du requérant et des documents en sa possession au moment de son arrestation, a violé son devoir de minutie.

Que surabondamment, il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose la production des documents exigés par la partie adverse, étant donné que le requérant avait tous les documents nécessaires pour l'obtention de son visa et la couverture de son séjour touristique en Belgique.

Que tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par le requérant lors de son audition à l'aéroport.

Que la difficulté de communication entre le requérant et les agents qui l'ont interrogé à l'aéroport est la cause de cette incompréhension et de ces décisions stéréotypées.

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code des visas en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce.

Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste.

Que l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et ces décisions souffrent d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait au requérant d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour.

Qu'il a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse.

Que de plus, le poste diplomatique belge à Abidjan avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa.

Qu'en effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition.

Que manifestement, l'Office des étrangers rajoute à la loi des conditions nouvelles, en créant des conditions non envisagées par le législateur.

Qu'ainsi, comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, le requérant a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce fait avoir accès au territoire.

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse, d'autant plus que le requérant a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'il n'est pas signalé aux fins de non-admission. D'autres conditions supplémentaires devraient être précisées au requérant avant qu'il ne voyage.

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir.

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le Conseil du Contentieux des étrangers devra annuler la décision querellée pour ce chef.

Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par le requérant sont avérés, d'autant plus que le poste diplomatique belge à Abidjan s'est basé sur ces éléments objectifs pertinents pour pouvoir octroyer le visa.

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par le requérant dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies.

Qu'il y a une présomption de régularité dans le chef du requérant d'autant plus que le visa lui a été accordé.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Que l'administration doit avoir la connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision faisant grief.

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci, même en violation de la loi.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par le requérant relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par le requérant en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation.

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

Qu'en tout état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescriptions des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs."

Verzoeker stipt aan dat wanneer de gemachtigde een beslissing tot nietigverklaring (in casu een intrekking) van een visum doet, hij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt maar de motivering wel helder, volledig, precies en adequaat moet zijn teneinde toe te laten aan de betrokkene na te gaan of de beslissing werd voorafgegaan door een zorgvuldig onderzoek van de omstandigheden eigen aan de zaak. Het niet voorleggen van een of ander stuk aan de grens, zoals vereist door artikel 14 van de Visumcode, houdt niet automatisch de opheffing van het visum in en volstaat op zich niet om te overwegen dat die voorwaarden niet zijn voldaan.

Volgens verzoeker gaat de bestreden beslissing om een standaardmotivering die op iedereen toepasbaar is die een visum heeft verkregen. Men had op voorhand aan verzoeker moeten kenbaar maken over welke

stukken hij zou moeten beschikken, hetgeen niet is gebeurd voor hij zijn reis aanvatte. Verzoeker betwist verder de correctheid van het motief aangaande de afwezigheid van de hotelreservatie omdat op het ogenblik van het nemen van de beslissing verzoeker wel beschikte over een reservatie. Bij zijn visumaanvraag had verzoeker duidelijk het doel van zijn reis aangegeven en had hij het bewijs van zijn bestaansmiddelen, een hotelreservatie en toeristische bestemmingen gevoegd.

Verzoeker herhaalt verder dat hij had voldaan aan zijn verplichting om alle documenten voor te leggen met het oog op het verkrijgen van een visum, zoals vereist door artikel 14 van de Visumcode; in het formulier had hij ook het doel van zijn reis opgegeven. Daarbij heeft hij documenten met betrekking tot de verblijfplaats voorgelegd, zijnde een hotelreservatie in Brussel van 3 tot 8 juli 2024. Verder heeft hij ook elementen voorgelegd die toestaan vast te stellen dat hij de wil heeft terug te keren naar zijn herkomstland, waar zich het centrum bevindt van zijn affectieve, familiale en professionele belangen. Vooraleer de ambassade van een lidstaat een visum aflevert op grond van artikel 24 van de Visumcode, is de ambassade reeds overgegaan tot een ernstig onderzoek van de criteria zoals voorzien in artikel 21 van de Visumcode, zodat een visum niet aan om het even wie wordt verstrekt. Omdat hij reeds alle vereiste elementen had voorgelegd conform artikel 14 van de Visumcode en een visum had bekommen, moest hem bijgevolg de toegang tot het grondgebied worden verstrekt. Er is immers een vermoeden van regelmatigheid in hoofde van verzoeker, nu hem het visum was verstrekt. Op het ogenblik van zijn aanhouding op 5 juli 2024 beschikte verzoeker over een geldige reservatie in een hotel in Brussel van 3 tot 8 juli 2024, die nooit werd geannuleerd voor de aanhouding, in tegenstelling tot wat verweerder denkt. Volgens verzoeker is het totaal absurd en onrechtvaardig om op hersenschimmige wijze gewag te maken van een annulering van de reservatie, zonder enige verificatie of zekerheid over de vraag of die annulering werd uitgevoerd, voor het nemen van een beslissing met zo verregaande gevolgen. Bijgevolg werd het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden.

Verder stelt verzoeker dat hij ook een document met betrekking tot zijn toeristische reisweg, zijn reistitel, cashgeld en een bankkaart om de toeristische kosten te dekken kan aantonen. Hij legde tevergeefs aan de politie uit dat hij alle nodige informatie had en dat hij van zin was parken, musea, het koninklijk paleis en andere toeristische trekpleisters te bezoeken. Bovendien vereist geen enkele wettelijke bepaling het voorleggen van documenten zoals vereist door verweerder. Artikel 32, §1, a), ii) van de Visumcode vereist enkel een verantwoording van het verblijf, zodus heeft verweerder een verkeerde interpretatie gegeven aan die bepaling. Bij aankomst andere bijkomende voorwaarden opleggen, houdt een schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en is machtsmisbruik. Vervolgens citeert verzoeker artikel 21, 1 van de Visumcode waarin wordt gesteld dat bij een visumaanvraag het respect voor de toegangsvoorwaarden van artikel 5 van de Schengengrenscore wordt geverifieerd en een specifieke aandacht wordt besteed aan de evaluatie van het risico op illegale immigratie, het risico voor de veiligheid van de lidstaten of de wil om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het einde van de geldigheid van het visum. Verzoeker wijst ook op artikel 24, 1 van de Visumcode en stelt dat indien hij niet aan de voorwaarden had voldaan, hem nooit een visum zou afgegeven zijn. Verder stelt verzoeker dat verweerder hem eigenlijk drie zaken verwijt: het niet beschikken over toeristische documenten, geen hotelreservatie voorleggen en onvoldoende financiële middelen voorleggen om de activiteiten in België te dekken. Verzoeker zegt dat hij niet alle vragen van de politie goed heeft begrepen, nu de politiebeambte een angstaanjagende attitude had, die geen goede communicatie met verzoeker toeliet. Hij stelt niet te begrijpen waarom verweerder zijn reisdoel niet heeft gerespecteerd, enkel en alleen omdat hij geen geldige reservatie had bij de landing in België. Dit strijdt met de elementen van het dossier nu hij, ondanks de moeilijke communicatie, berichten heeft getoond aangaande zijn reservatie en het doel van zijn reis. Nu verweerder geen rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker en de documenten in zijn bezit op het ogenblik van de aanhouding, werd het zorgvuldigheidsbeginsel ook geschonden. Volgens verzoeker heeft verweerder eerst de beslissing genomen om achteraf de motieven te bedenken die de beslissing kunnen rechtvaardigen, hetgeen getuigt van kwade wil. Door niet aan te nemen dat het doel van de reis afdoende was aangetoond, heeft verweerder de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden en ook een manifeste beoordelingsfout gemaakt, aldus verzoeker.

Beoordeling

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 34, 2 van de Visumcode.

Deze bepaling luidt als volgt: *“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”*

Uit het voorgaande blijkt dat een visum kan ingetrokken worden als niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt.

Uit artikel 14 van de Visumcode blijkt dat van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- “a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;*
- b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;*
- c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;*
- d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.”*

Het is verweerder dus toegestaan om, ook wanneer een vreemdeling in het bezit is van een visum, een aantal verificaties door te voeren. Het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een visum type C, vrijwaart hem dus niet van een eventuele inreiscontrole waarbij hij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet kunnen geven over het doel van zijn voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Anders dan verzoeker dus stelt, neemt de Raad niet aan dat, omdat verzoeker volgens hem reeds alle vereiste elementen had voorgelegd conform artikel 14 van de Visumcode en een visum had bekomen, bijgevolg het visum niet meer kan worden ingetrokken bij aankomst in België.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

[...]

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

[...]”.

Gelet op de hiervoor weergegeven bepaling van de Schengengrenscore, toont verzoeker niet aan dat verweerder een voorwaarde heeft toegevoegd aan het wettelijke kader door bij een inreiscontrole zijn werkelijke reisdoel na te gaan, niettegenstaande hij in het bezit was van een visum.

Verweerder heeft bij de beoordeling van de vraag of het doel van het voorgenomen verblijf afdoende is aangetoond een ruime discretionaire bevoegdheid, en de Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker verklaart naar Brussel te komen voor toerisme maar dat hij enkel kon meegeven dat hij ‘Manneken Pis’ komt bezoeken en dat hij wil shoppen in het centrum van Brussel. Hij had een terugkeerticket voor 11 juli 2024 en toonde een hotelreservatie voor de periode van 3 tot 9 juli 2024, maar die bleek na controle geannuleerd te zijn. Bijgevolg lag geen geldige hotelreservatie voor, noch een toeristisch programma.

Verzoeker betwist (in een deel van het verzoekschrift, in een ander deel niet) dat hij op het ogenblik van de beslissing niet beschikte over een geldige hotelreservatie en meent dat de grenspolitie dit niet heeft geverifieerd en stelt verder dat uit zijn visum, zijn hotelboeking en het feit dat hij aan de politie heeft uitgelegd dat hij alle nodige informatie had en van zin was om parken, musea, het koninklijk paleis en andere

toeristische trekpleisters te bezoeken onmiskenbaar blijkt dat hij naar België is gekomen om toeristische redenen. Verder wijst hij op communicatieproblemen tussen de grenswachters en hemzelf die ten onrechte tot de bestreden beslissing hebben geleid.

Uit het “*Grensverslag : onduidelijk reismotief*”, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat dezelfde motieven zijn weergegeven als in de bestreden beslissing. Verzoeker had verklaard naar België te zijn afgereisd voor toerisme, maar er wordt geen melding gemaakt dat hij zinnens was om parken, musea, het koninklijk paleis en andere toeristische trekpleisters te bezoeken. Verder blijkt dat de grenspolitie voor het nemen van de beslissing wel degelijk de hotelreservatie heeft gecontroleerd, die werd geannuleerd. Een specifiek stuk dienaangaande zit in het administratief dossier. Wegens de vage reden van bezoek en annulering van de reservatie, stelt de grenspolitie dat ze het grensverslag voor onduidelijk reismotief heeft opgesteld.

Verzoeker betoogt dan nu wel dat hij omwille van communicatieproblemen niet of verkeerd begrepen werd, maar deze problemen, of het feit dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen, blijken nergens uit. Evenmin blijkt uit het grensverslag dat verzoeker wél enige toelichting zou hebben kunnen geven omtrent de plaatsen die hij zou gaan bezoeken, naast ‘Manneken Pis’.

Verzoekers loutere beweringen volstaan niet om daar anders over te doen denken: van het verslag opgesteld door de grenspolitie moet op het eerste gezicht worden aangenomen dat de inhoud overeenstemt met de feiten, tot het bewijs van het tegendeel is geleverd. Zo stelt de Raad overigens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eerst ten stelligste beweert dat er van een annulering van de hotelreservatie geen sprake was en dit om een hersenschim van verweerder gaat, om vervolgens aan te voeren dat hij stelt niet te begrijpen waarom verweerder zijn reisdoel niet heeft gerespecteerd, enkel en alleen omdat hij geen geldige reservatie had bij de landing in België. Hiermee geeft verzoeker dus in dat onderdeel van het middel toe dat hij geen geldige reservatie had. Bovendien heeft verweerder zich niet louter op de hotelreservatie gesteund om te motiveren dat het doel van het voorgenomen verblijf niet afdoende is aangetoond.

De Raad kan het verder, in het licht van de zeer korte verblijfsduur van verzoeker van 5 tot 11 juli 2024 -7 dagen-, ook niet kennelijk onredelijk achten dat van verzoeker wordt verwacht dat hij bij aankomst in Brussel meer informatie zou kunnen geven omtrent zijn concrete plannen dan hetgeen thans werd vastgesteld.

Verder haalt verzoeker nog verkeerdelijk aan dat verweerder de beslissing ook steunt op onvoldoende financiële middelen om de activiteiten in België te dekken, hetgeen niet kan blijken uit de motieven van de intrekking van het visum.

In het licht van de vaststellingen die door verweerder werden gedaan, toont verzoeker niet aan dat deze op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 34, 2 van de Visumcode omdat niet langer aan de afgiftevoorwaarde is voldaan, met name dat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende is aangetoond.

Evenmin is aannemelijk gemaakt dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd, noch is er sprake van machtsmisbruik. Integendeel, de Raad moet thans vaststellen uit de feiten, zoals supra weergegeven, dat verzoeker manifest geen toeristisch doel had bij zijn komst naar België en dat hij in geen geval kan gevolgd worden in zijn betoog dat hij de wil had terug te keren naar zijn herkomstland, waar zich het centrum zou bevinden van zijn affectieve, familiale en professionele belangen. Verzoeker heeft immers drie dagen nadat de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing had verworpen bij arrest nr. 309 798 van 12 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd ondertussen ook door de Raad geweigerd bij arrest nr. 334 498 van 16 oktober 2025.

Een schending van artikel 34, 2 van de Visumcode, van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel, gericht tegen de intrekking van het visum, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES